Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: ”Arvingen”, i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593302672/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

tilegner sig det næsten som noget Nyt, man selv opdager. Hertil hører navnlig Erkjendelsen af det Onde som saadant, af Straffen, som det medfører allerede derved, at det existerer i En. Men Erfaring i een Retning forebygger rigtignok ikke, at man jo snart efter kan behøve til sin Skade at gjøre Erfaring i en anden, nærliggende.

For mig gik det pludselig op, at Livet trues af at blive ormstukket, at Veien til vore Idealer kan blive brudt af, og at selve Idealerne kunne forsvinde og efterlade os i den klamme Realitet, hvis vi sjælelig eller aandig faae Noget ind, der gjør os uværdige. Jeg var skræmmet og ydmyget over, hvad jeg havde forefundet i mig selv; men den Beslutning, jeg strax havde sat som Dæmning, bidrog til at give mig Selvfølelsen tilbage forenet med mere Ro. Nu var jeg glad ved at kunne aspirere til en saa hæderlig Stilling som Officier og besluttede at gaae den jevne Vei og tage Adgangsexamen til Høiskolen. Det varede unægtelig ikke længe, inden den stærke Længsel og de høitflyvende, eventyrlige Planer kom igjen. Jeg fik ny Næring for dem ved at læse om et Par franske Officierers Ophold i Persien, og jeg blev saa greben af den raske, kraftige Lykke, de havde gjort, at jeg tog Undervisning i Persisk; men selv dette beroligede, som alt Studium og solid Forberedelse gjør.

Jeg havde Ingen at tale med om mine Planer; thi Valdemar, som dog var den Nærmeste, var saa lykkelig i sin Stilling som Lieutenant, saa tilfreds med sine Udsigter og saa harmonisk i sin hele Væren, at han ikke kunde forstaae min Uro, tilmed da jeg ikke kunde omtale dens inderste Aarsag og i det Hele ikke kunde gjøre det forklarligt for Nogen – knap for mig selv – at jeg vilde bort, fordi jeg længtes efter En i Kjøbenhavn, at jeg maatte blive, fordi jeg ikke kunde reise fra min Søster, at jeg med Taalmodighed maatte erhverve mig en Stilling, men at jeg ikke havde Tid, ikke Tid!

Den Eneste, jeg kunde tale med, ikke af virkelig Fortrolighed, men af Vane til at tale, var Sophie. Det var den uheldigste Slags Fortrolighed, fordi hun erfarede Noget, men ikke Alt, og allermindst det Vigtigste, Motiverne til mine Tanker og Planer. Hun sagde, at hun forstod mig meget godt, meget bedre, end jeg antog. Hun vidste godt, at jeg var ærgjerrig og vilde frem i Verden, og det var jo ingen Skade, det var tvertimod meget honnet. En eneste Gang rørte hun paany – det var en Aften i Tusmørke – ved den gamle Gjenstand. Hun sagde: »Husker Du endnu, at der var Nogen, Du var forelsket i, eller har Du